

Bryssel den 27.9.2017
COM(2017) 571 final

2017/0245 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om ändring av förordning (EU) 2016/399 vad gäller bestämmelserna om tillfälligt
återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna**

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Under de senaste två åren har Europeiska unionen upplevt en betydande ökning av tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna. Sedan september 2015 har gränskontroller återinförts och förlängts nästan 50 gånger (jämfört med 36 fall av återinförda gränskontroller under perioden 2006–2015¹). Det här beror på irreguljära migranternas sekundära förflyttningar och ökningen av gränsöverskridande terroristhot som utgör ett allvarligt hot mot den inre säkerheten eller den allmänna ordningen i ett antal Schengenstater. De allvarliga hoten har föranlett vissa medlemsstater att förlänga återinförandet av gränskontroll flera gånger, ibland så länge som de gällande rättsliga tidsbegränsningarna tillåter.

Redan i maj 2017 konstaterade kommissionen att nya säkerhetsutmaningar har uppkommit under de senaste åren, vilket de många terroristattacker har visat. Mot bakgrund av detta, och att den nuvarande rättsliga ramen har varit tillräcklig för att hantera de utmaningar som vi hittills ställts inför, har kommissionen inlett en reflektion om huruvida ramen är tillräckligt anpassad till kommande säkerhetsutmaningar.

Enligt de nuvarande Schengenreglerna är gränskontroller vid de inre gränserna möjliga under längre tid än sex månader om det under en Schengenutvärdering konstateras att en medlemsstats förvaltning av de yttre gränserna har allvarliga brister som har lett till en risk för den övergripande funktionen för området utan inre gränskontroll, eller om en medlemsstat inte har efterlevt rådets beslut om fastställande av åtgärder för att avhjälpa de risker i kontrollen av de yttre gränserna som äventyrar Schengenområdets funktion (artikel 29 i kodexen om Schengengränserna, ändrad genom förordning (EU) 2016/1624 av den 14 september 2016 om en europeisk gräns- och kustbevakning)². I sådana fall kan rådet, på grundval av ett förslag från kommissionen, rekommendera att en eller flera medlemsstater beslutar att återinföra gränskontroll vid alla eller vissa avsnitt av sina inre gränser, under en viss tidsperiod som inte får överstiga sex månader och kan förnyas högst tre gånger³.

I situationer där det allvarliga hotet mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten inte har någon anknytning till brister i förvaltningen av de yttre gränserna som konstaterats under en Schengenutvärdering omfattas återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna av de villkor och tidsbegränsningar som anges i artiklarna 25–28 i kodexen om Schengengränserna. Gränskontroll vid en inre gräns kan följaktligen utföras i högst sex månader – i förutsägbara fall såsom internationella idrottsevenemang eller politiska händelser (artikel 25) – eller upp till två månader, om omedelbara åtgärder krävs (artikel 28). Enligt kommissionens tolkning

¹ En förteckning över återinförda gränskontroller vid de inre gränserna finns på https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/borders-and-visas/schengen/reintroduction-border-control/docs/ms_notifications_-_reintroduction_of_border_control_en.pdf.

² I enlighet med det här förfarandet rekommenderade rådet den 12 maj 2016, på grundval av ett förslag från kommissionen, att de fem medlemsstater som drabbats värst av sekundära förflyttningar återinför gränskontroller vid en del av sina inre gränser. Den 12 maj 2017 godkände rådet att de fem medlemsstaterna en tredje och sista gång förlängde dessa kontrollers varaktighet till den 11 november 2017.

³ Genom den nya förordningen om en europeisk gräns- och kustbevakning har nya resurser och verktyg införts (t.ex. de obligatoriska sårbarhetsanalyserna och uppföljande rekommendationer samt den obligatoriska sammanslagningen av resurser) och EU:s gränsförvaltning har nu bättre förmåga att stå emot nya utmaningar, om sådana uppstår igen. Detta torde avsevärt begränsa grunderna för ett tillfälligt återinförande av gränskontroller vid de inre gränserna i förhållande till situationen vid de yttre gränserna.

kan perioderna med återinförd gränskontroll enligt artiklarna 28 och 25 läggas samman. Det här betyder att när det gäller beslut om återinförande av gränskontroller på grund av olika orsaker granskas varje anmälan var för sig och på egna meriter med gällande tidsbegränsningar för varje enskilt fall.

Överlag visar användningen av tillfälligt återinförande av gränskontroll att medlemsstaterna tillämpar denna åtgärd på ett ansvarsfullt sätt⁴. Simuleringar av en situation utan Schengensystemet visar tydligt att det alltid är ett kostsamt beslut för ekonomin⁵.

Under de senaste två åren har dock bestämmelserna och förfarandena för att förlänga den tillfälliga inre gränskontrollen visat sig vara illa lämpade att hantera de ökade hoten mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten. De gällande bestämmelserna främjar dessutom inte användningen av alternativa åtgärder mot allvarliga hot. Därtill är det nödvändigt att säkerställa att den medlemsstat som har för avsikt att återinföra eller förlänga gränskontroller samarbetar med de angränsande medlemsstaterna. Slutligen finns det ett behov av att i den rättsliga ramen bättre återspegla medlemsstaternas skyldighet att i god tid innan de fattar beslut om återinförande av inre gränskontroll bedöma om och hur de alternativa åtgärder som finns att tillgå skulle kunna avhjälpa det konstaterade hotet, i enlighet med kommissionens rekommendation av den 12 maj 2017 om proportionella poliskontroller och gränsöverskridande polissamarbete i Schengenområdet, där medlemsstaterna bland annat uppmanas att ge företräde åt proportionella poliskontroller framför tillfälligt återinförande av gränskontroller om det föreligger ett allvarligt hot mot den inre säkerheten eller den allmänna ordningen.

Mot bakgrund av detta har kommissionen dragit slutsatsen att bestämmelserna om tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna behöver uppdateras.

I linje med den slutsatsen är syftet med förslaget följande:

- Att säkerställa att de tidsbegränsningar som tillämpas på den tillfälliga gränskontrollen vid de inre gränserna ger medlemsstaterna möjlighet att, när det är nödvändigt, vidta de åtgärder som krävs för att hantera ett allvarligt hot mot den inre säkerheten eller den allmänna ordningen.
- Att införa bättre rättssäkerhetsgarantier för att säkerställa att beslutet om tillfälliga gränskontroller vid de inre gränserna eller en förlängning av dem bygger på en grundlig riskbedömning och fattas i samarbete med de andra medlemsstater som berörs.
- Därför föreslås följande:
- Tidsbegränsningen för tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna så länge som det allvarliga hotet kan förväntas kvarstå ökas till högst ett år (i stället

⁴ Från det att kodexen om Schengengränserna antogs 2006 och fram till migrationskrisens början 2015 hade gränskontroller återinförts 36 gånger och normalt endast för ett fåtal dagar eller veckor, med knappt några förlängningar av varaktigheten.

⁵ Enligt kommissionens analys av de direkta ekonomiska kostnaderna av en situation utan Schengensystemet, dvs. då gränskontroller återinförs för en längre tidsperiod, skulle förseningar vid gränserna ha en avsevärd inverkan på gränsöverskridande transporter (särskilt via väg), turism, offentliga förvaltningar, gränsarbetare och personer som reser över gränserna. För dessa kategorier beräknas de direkta kostnaderna röra sig om 5–18 miljarder euro per år (eller 0,06 %–0,13 % av BNP), beroende på förseningarnas varaktighet. På medellång sikt kan de indirekta kostnaderna av att inte ha Schengensystemet vara avsevärt högre än dessa beräknade direkta kostnader, eftersom handeln, investeringarna och rörligheten inom EU skulle påverkas oerhört mycket om den ekonomiska integrationen äventyrades genom att Schengensystemet slutade tillämpas.

för sex månader) och begränsningen för längden på förlängningsperioden ökas från upp till 30 dagar till upp till sex månader.

- Medlemsstaterna kommer att utarbeta och lämna in en riskbedömning där de bedömer hur länge det konstaterade hotet förväntas kvarstå och vilka avsnitt av de inre gränserna som påverkas samt visar att förlängningen av inre gränskontroll är en sista utväg. Om gränskontroller förlängs till över sex månader kommer medlemsstaten också att retroaktivt förklara hur gränskontrollerna bidrog till hanteringen av det konstaterade hotet. För att garantera kvaliteten på sådana riskbedömningar kommer kommissionen att involvera de berörda byråerna (Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån och Europol).
- Det görs en bättre uppföljning av kommissionens yttrande där den uttrycker farhågor om behovet eller proportionaliteten av gränskontroller och det införs ett samrådsförfarande med kommissionen, medlemsstaterna och, som nu föreslås, de berörda byråerna. Behovet av att samarbeta med angränsande medlemsstater som påverkas av de planerade gränskontrollerna kommer att säkerställas bättre än i det befintliga samrådsförfarandet.
- Det införs en ny möjlighet att förlänga inre gränskontroller med högst två år om det allvarliga hotet mot den inre säkerheten eller den allmänna ordningen kvarstår efter ettårsgränsen, förutsatt att det kan hänföras till samma skäl (t.ex. ett hot som har anknytning till ett gränsöverskridande terroristnätverk) och att proportionerliga exceptionella nationella åtgärder vidtas inom territoriet för att avvärja hotet (t.ex. undantagstillstånd).

I samband med dessa ändringar förtydligas i förslaget även den formulering som fastställer den tidsfrist som är tillämplig enligt artikel 29 i kodexen om Schengengränserna.

Förslaget ändrar inte de skäl för tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna som avses i kodexen om Schengengränserna.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Genom förslaget ändras de allmänna tidsbegränsningarna för tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna vilka avses i artikel 25, dvs. när det gäller förutsägbara händelser/hot, medan man behåller den nuvarande principen om tillfälligt återinförande av gränskontroll och de tillämpliga säkerhetsåtgärderna, med, å ena sidan, kommissionens befogenhet (och skyldighet, i fall som varar längre än sex månader) att ta ställning till om de planerade kontrollerna är nödvändiga och proportionerliga och, å andra sidan, det ”samrådsförfarande” som avses i artikel 27.5 i kodexen om Schengengränserna och som nu stärks genom deltagande av de relevanta byråer som har sakkunskapen att bedöma den information som den berörda medlemsstaten lämnar i anmälan och riskbedömningen. Dessutom kommer kriterierna för ett tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna i enlighet med artikel 26 i kodexen om Schengengränserna att fortsätta att gälla.

Genom förslaget förstärks principen om att det måste vara en sista utväg att återinföra kontroller vid de inre gränserna. Enligt artikel 23 i kodexen om Schengengränserna har medlemsstaterna kvar sin rätt att utföra poliskontroller inom territoriet, även inom gränsområdet, vilket i vissa fall kan vara ett effektivt alternativ till tillfälligt återinförande av inre gränskontroll. Kravet på att lägga fram en riskbedömning som visar att det planerade återinförandet eller den planerade förlängningen av gränskontroller är en sista utväg bör ytterligare uppmuntra medlemsstaterna att överväga andra åtgärder, t.ex. stärkta polisiära

åtgärder. I det hänseendet kommer förslaget att ytterligare stödja genomförandet av kommissionens rekommendation om proportionella poliskontroller inom territoriet⁶, där kommissionen uttryckligen uppmanade medlemsstaterna att ge företräde åt poliskontroller framför tillfälligt återinförande av gränskontroller vid de inre gränserna.

De föreslagna ändringarna är förenliga med artikel 72 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), eftersom de inte påverkar medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten.

Artikel 29 i kodexen om Schengen gränserna kommer även i fortsättningen att vara den enda grunden för att förlänga gränskontroller vid de inre gränserna när det gäller allvarliga brister i en medlemsstats förvaltning av de yttre gränserna vilka konstaterats under en Schengenutvärdering. Den här möjligheten har nyligen förstärkts genom relevanta bestämmelser i förordningen om en europeisk gräns- och kustbevakning, genom att tillfälligt återinförande av gränskontroller vid de inre gränserna kan motiveras om en medlemsstat inte har följt upp en negativ sårbarhetsanalys ordentligt eller en medlemsstat inte har begärt tillräckliga stödåtgärder från Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån för att hantera ett specifikt och oproportionerligt tryck vid sina yttre gränser och det utsätter Schengenområdets funktion för risk (artikel 19.10 i kodexen om Schengen gränserna).

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Enligt den fortsatt gällande artikel 26 i kodexen om Schengen gränserna bör beslut om tillfälligt återinförande eller förlängning av inre gränskontroll fattas med beaktande särskilt av den sannolika effekten av en sådan åtgärd på fri rörlighet för personer inom området utan inre gränskontroll. I detta sammanhang bör det påpekas att direktiv 2004/38/EG⁷ inte föreskriver någon rätt att undgå säkerhetskontroller när man passerar gränser där kontroller utförs i enlighet med kodexen om Schengen gränserna. Uppdateringen av den maximala perioden för gränskontroll vid de inre gränserna innebär därför inte i sig en negativ effekt på den fria rörligheten. Endast missbruk av den möjligheten skulle kunna påverka den fria rörligheten.

För att minska denna risk föreslås det att kommissionen, utöver sin befintliga möjlighet att när som helst avge ett yttrande om sina farhågor rörande behovet eller proportionaliteten av gränskontroller (deras återinförande eller förlängning), nu även ska ha en skyldighet att avge ett yttrande när gränskontroller utförs i mer än sex månader. Samrådsförfarandet innehåller en ytterligare säkerhetsåtgärd eftersom det nu även bör involvera de relevanta byråerna. Den föreslagna texten till samrådsförfarandet, som skulle ledas av kommissionen, förtydligar att synpunkter från de medlemsstater som berörs av dessa kontroller vederbörligen beaktas.

Förslaget bidrar till att öka säkerheten inom Schengenområdet genom att ge medlemsstaterna en rättslig möjlighet att vid behov förlänga inre gränskontroll för att svara på ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten, om kontrollen är motiverad.

En uppdatering av Schengens regelverk utgående från erfarenheterna av de nya utmaningarna, i syfte att hålla kvar kapaciteten att på ett lämpligt sätt svara på långvariga allvarliga hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten och ge mer tid som kan behövas för att ta itu med dem, stämmer helt överens med kommissionens arbete som anges i den europeiska migrationsagendan och den europeiska säkerhetsagendan.

⁶ C(2017) 3349 final.

⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, EUT L 158, 30.4.2004, s. 77.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Förslaget grundar sig på artikel 77.2 e i EUF-fördraget.

Genom förslaget ändras Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna).

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

I enlighet med artikel 4.2 i EUF-fördraget har EU och medlemsstaterna delad befogenhet för unionens insatser inom området med frihet, säkerhet och rättvisa. Därför tillämpas subsidiaritetsprincipen enligt artikel 5.3 i EUF-fördraget, enligt vilken unionen ska vidta en åtgärd endast om och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, vare sig på central nivå eller på regional och lokal nivå, och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå.

Genom förslaget ändras de gällande bestämmelser i kapitel III i kodexen om Schengengränserna som rör tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna, i en begränsad omfattning, i syfte att svara på de senaste årens erfarenheter av att ett antal medlemsstater vid flera tillfällen förlängt de ursprungliga perioderna av återinförd gränskontroll vid de inre gränserna.

Förslaget stärker också medlemsstaternas skyldigheter gentemot angränsande medlemsstater som påverkas av det planerade återinförandet eller förlängda återinförandet av gränskontroll, eftersom de gällande bestämmelserna i detta sammanhang har visat sig ha begränsad inverkan.

Målet – att fastställa omfattningen, varaktigheten och förfarandet för exceptionell förlängning av tillfälliga kontroller vid vissa avsnitt av de inre gränserna, med beaktande av medlemsstaternas ansvar för den allmänna ordningen och den inre säkerheten samt behovet av att begränsa kontrollerna vid de inre gränserna till vad som är strikt nödvändigt för att bevara området utan kontroller vid de inre gränserna – kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna på egen hand, och kan bättre uppnås på unionsnivå. Unionen får därför anta de föreslagna åtgärderna i enlighet med subsidiaritetsprincipen.

- **Proportionalitetsprincipen**

De föreslagna ändringarna av bestämmelserna om tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna är proportionerliga till målet att skydda den allmänna ordningen och säkerställa den inre säkerheten inom området utan inre gränskontroller.

I förslaget beaktas det fullt ut att det tillfälliga återinförandet av gränskontroller och därpå följande förlängning enligt Schengenbestämmelserna måste förbli ett undantag, som omfattas av specifika bestämmelser som är gemensamma för medlemmarna i Schengenområdet.

Förslaget utgör ett svar på de gällande bestämmelsernas konstaterade brister i fråga om sådana ihållande hot mot den allmänna ordningen och den inre säkerheten som har drabbat vissa medlemsstater under de senaste åren (t.ex. gränsöverskridande terroristhot och irreguljära migranternas sekundära förflyttningar som har motiverat ett tillfälligt återinförande av inre gränskontroll). Utgående från den här erfarenheten verkar det som att även den praxis som godtagits av kommissionen att kombinera den maximala tiden för gränskontroll vid de inre gränserna på grundval av artiklarna 28 (händelser som kräver omedelbara åtgärder) och 25

(förutsägbara händelser) kan visa sig vara otillräcklig för att komma till rätta med vissa långvariga hot.

I detta syfte uppnås följande genom förslaget:

1) Den allmänna tidsbegränsningen för förutsägbara händelser förlängs med högst ett år.

Denna längsta tidsbegränsning förväntas tillämpas om hoten mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten inte kan åtgärdas inom ett par månader. Den här möjligheten bör inte påverka den genomsnittliga varaktigheten för gränskontroll som återinförs på grundval av de vanligaste skälen som i allmänhet rör idrottsevenemang eller politiska evenemang på hög nivå. Som en påminnelse är det upp till varje medlemsstat att besluta om den faktiska varaktigheten för det tillfälliga återinförandet av gränskontroller enligt artikel 25 eller 28 i kodexen om Schengengränserna, inom de begränsningar som fastställs i kodexen om Schengengränserna. Eftersom omfattningen och varaktigheten av det tillfälliga återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna inte bör överskrida vad som är absolut nödvändigt för att bemöta det allvarliga hotet kan dock kommissionen övervaka den faktiska varaktigheten för sådana kontroller och kan avge ett yttrande i detta avseende. När det gäller farhågor rörande behovet av eller proportionaliteten hos de återinförda gränskontrollerna, eller när gränskontroll vid de inre gränserna utförs i mer än sex månader, är kommissionen skyldig att avge ett yttrande.

Dessutom kommer eventuellt missbruk av den uppdaterade tidsramen också att uppmärksammas på grundval av kommissionens allmänna befogenheter som fördragens väktare.

Därtill blir varje återinförande eller förlängning av gränskontroller föremål för en riskbedömning som bör granska hotets förväntade varaktighet och de gränssnitt som påverkas, bedöma de möjliga åtgärderna och förklara varför den valda åtgärden anses vara den bästa för att hantera det konstaterade hotet. Efter att gränskontroll har genomförts i sex månader bör riskbedömningen också innehålla en analys av hur en eller flera föregående förlängningar bidrog till att avhjälpa det konstaterade hotet.

2) Genom förslaget införs också en möjlighet att undantagsvis förlänga inre gränskontroll om samma hot kvarstår efter ett år, men endast om det allvarliga hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten som åberopas för att motivera en förlängning av gränskontroll är tillräckligt specifikt och motsvarar proportionerliga nationella undantagsåtgärder, i synnerhet undantagstillstånd. För att säkerställa att en sådan ytterligare förlängning endast sker i undantagsfall skulle en specifik möjlighet att överskrida de allmänna tidsbegränsningarna i kodexen om Schengengränserna kräva ett yttrande från kommissionen och därefter en rekommendation från rådet där det, i förekommande fall, fastställer villkor för samarbete mellan de berörda medlemsstaterna och som utgör en förutsättning för en eventuell förlängning. Rekommendationen skulle kunna avse perioder på upp till sex månader, som skulle kunna förlängas högst tre gånger med upp till sex månader åt gången, enligt samma förfarande.

- **Val av instrument**

Förslaget avser en ändring av en förordning. Eftersom förslaget kompletterar de befintliga bestämmelserna i avdelning III kapitel II i förordningen om tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna är en förordning det enda lämpliga valet av instrument.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

• Konsekvensbedömning

Den föreslagna ändringen möjliggör en viss kontrollerad flexibilitet inom de befintliga bestämmelserna, utan att ändra tankegången bakom återinförande av gränskontroller vid de inre gränserna i undantagsfall. Detta motiverar en förenklad analys av tillgängliga alternativ. Därför behövs ingen fullständig konsekvensbedömning.

• Grundläggande rättigheter

Den föreslagna ändringen respekterar de grundläggande rättigheter och principer som fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rörelse- och uppehållsfriheten (artikel 45). Skyddsåtgärderna i artiklarna 3a, 4 och 7 i kodexen om Schengen gränserna fortsätter att gälla.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

• Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget

Artikel 25 ändras på följande sätt:

- Den längsta varaktigheten för tillfälligt återinförande av gränskontroll vid förutsägbara händelser som utgör ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten enligt punkt 4 första meningen förlängs från sex månader till ett år. I enlighet med detta och för att göra varaktigheten för förnybara perioder enligt denna bestämmelse mer proportionerlig till den totala längsta varaktigheten för gränskontroller ändras även punkterna 1 och 3, och möjliggör förlängning av möjliga förnybara perioder från 30 dagar till sex månader.
- Syftet med denna ändring är att ta hänsyn till långvariga allvarliga hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten (t.ex. gränsöverskridande terroristhot eller irreguljära migranters sekundära förflyttningar som motiverar tillfälligt återinförande av inre gränskontroll) som, vilket framgått under de senaste åren, kan ta längre tid att komma till rätta med.
- Punkt 2 ändras för att lägga till en hänvisning till den nya artikel 27a.
- En exceptionell möjlighet att förlänga gränskontrollen vid de inre gränserna utöver den maximala tidsbegränsningen läggs till i punkt 4. Följaktligen kan gränskontrollerna i undantagsfall, om ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten kvarstår efter ett år, förlängas med förnybara perioder på upp till sex månader, och med högst två år, på de villkor och i enlighet med det förfarande som anges i den nya artikel 27a.
- Syftet med ändringen är att de uppdaterade bestämmelserna bättre ska kunna stå emot de nya utmaningarna.

Artikel 27 ändras på följande sätt:

- I punkt 1, där inslagen i det planerade återinförandet av gränskontroll definieras (vilka enligt artikel 25.3 också är tillämpliga på förlängningar), tilläggs en ny punkt

aa) som inför en ny skyldighet för medlemsstaterna att förbereda och dela en riskbedömning. Vid en sådan riskbedömning bör de bedöma hotets förväntade varaktighet och de påverkade gränsavsnitten och visa att gränskontrollerna är en sista utväg. De bör också i detalj rapportera om samordningen med de angränsande medlemsstater som berörs av sådan tillfällig gränskontroll vid de inre gränserna. För att säkerställa uppgifternas kvalitet måste kommissionen involvera den relevanta byrån, beroende på det hot som ligger till grund för det planerade återinförandet eller den planerade förlängningen av gränskontroll (dvs. antingen Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån eller Europol).

Syftet med att lägga till detta nya inslag är att understryka att gränskontroller verkligen är en sista utväg för att avvärja allvarliga hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten och endast bör användas om andra åtgärder bedöms vara otillräckliga för att uppnå samma resultat.

Detta mål förstärks genom den särskilda skyldighet som åläggs medlemsstaterna om gränskontrollerna fortsätter efter sex månader, dvs. att retroaktivt visa att den återinförda gränskontrollen har bidragit till att avvärja det konstaterade hotet. Den ändrade bestämmelsen betonar även behovet av samordning med de angränsande medlemsstater som berörs av den planerade gränskontrollen.

I detta sammanhang tilläggs i led e ett förtydligande av att samordningen med berörda angränsande medlemsstater bör ske innan beslutet om återinförande eller förlängning av gränskontroll vid de inre gränserna fattas.

Dessutom ändras den sista meningen i den punkten för att framhäva att samarbetet med angränsande medlemsstater kommer att bli föremål för särskild uppmärksamhet från kommissionen, som kan ställa uppföljningsfrågor.

- Mot bakgrund av det särskilda förfarandet för förlängning av gränskontroll utöver ett år ändras även de omständigheter under vilka kommissionen är skyldig att avge ett yttrande i enlighet med punkt 4. Efter den här ändringen får kommissionen eller en medlemsstat avge ett yttrande, men när det gäller farhågor rörande behovet av eller proportionaliteten hos de återinförda gränskontrollerna, eller när gränskontroll vid de inre gränserna utförs i mer än sex månader, är kommissionen skyldig att avge ett yttrande. Denna skyldighet stärks och uppdateras för att beakta den nya skyldigheten avseende utarbetandet av riskbedömningen och byråernas roll vid bedömningen av den.
- Punkt 5, där detaljerna kring samrådsförfarandet mellan kommissionen och medlemsstaterna anges, uppdateras också för att återspegla byråernas deltagande. Byråerna förväntas därmed delta i denna process. De övriga ändringarna återspeglar förändringar i föregående punkter som synliggör kontrollen av nödvändigheten av och proportionaliteten hos de planerade gränskontrollerna. Slutligen syftar de planerade ändringarna till att säkerställa att det tillfälliga återinförandet eller förlängningen av gränskontroll vid de inre gränserna i praktiken åtföljs av samordningsåtgärder mellan de medlemsstater som berörs av dessa kontroller.

Som redan nämnts ovan läggs en ny artikel 27a till för att fastställa de villkor och förfaranden som ska följas i händelse av ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i över ett år.

- I punkt 1 förklaras att gränskontroller i undantagsfall kan förlängas utöver ett år om ett allvarligt hot mot den inre säkerheten eller den allmänna ordningen är tillräckligt specifikt och kvarstår efter ett år. Denna bestämmelse bör läsas mot bakgrund av skäl 8, som ger mer vägledning om hur det går att påvisa att ett hot är specifikt. Med beaktande även av kriterierna för ett tillfälligt återinförande av gränskontroll enligt artikel 26 kan gränskontroller därmed i undantagsfall förlängas utöver ett år för att stödja undantagsåtgärder som vidtas på nationell nivå för att komma till rätta med det ihållande allvarliga hotet mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten (såsom undantagstillstånd).
- I punkt 2 hänvisas till förfarandebestämmelserna i artikel 27 som bör fortsätta att gälla (villkor avseende innehållet i en anmälan, regler om informationsutbyte med Europaparlamentet och rådet samt rätten att säkerhetsskyddsklassificera vissa uppgifter).
- Det förfarande som ska följas fastställs i punkterna 3 och 4. En sådan extraordinär förlängning kan i enlighet med detta rekommenderas av rådet, med beaktande av kommissionens yttrande (som är obligatoriskt på grund av den ändring i artikel 27.4 som beskrivs ovan och som återspeglas i artikel 27a.3).

En förlängning kan rekommenderas tre gånger, med perioder av upp till sex månader åt gången, enligt samma förfarande. Mot bakgrund av att behovet av ytterligare förlängning av gränskontroller vid de inre gränserna utöver ett år sannolikt motiveras av skäl som rör nationella genomförande- och verkställighetsbefogenheter och att gränskontrollerna bör kompletteras av proportionerliga nationella undantagsåtgärder föreslås det att rådets rekommendation inte bör vara beroende av kommissionens förslag som under dessa omständigheter skulle riskera att basera sig på mycket begränsad information. Kommissionens yttrande bör emellertid vederbörligen beaktas av rådet.

I linje med de tidigare bestämmelser som kräver ett större deltagande från de angränsande medlemsstaterna föreslås det också att rådet i sin rekommendation när det är lämpligt bestämmer villkoren för samarbete mellan de berörda medlemsstaterna.

Artikel 2 i förordningen innehåller standardvillkor om ikraftträdande och tillämpningsområde.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING**om ändring av förordning (EU) 2016/399 vad gäller bestämmelserna om tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 77.2 e,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna bör förbli en exceptionell åtgärd inom ett område med fri rörlighet för personer. Beslut om att återinföra inre gränskontroll bör fattas endast som en sista utväg, för en begränsad tidsperiod och i den mån kontrollerna är nödvändiga och proportionerliga i förhållande till de konstaterade allvarliga hoten mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten.
- (2) De konstaterade allvarliga hoten kan hanteras genom olika åtgärder, beroende på deras art och omfattning. Medlemsstaterna förfogar även över polisiära befogenheter, som avses i artikel 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna)⁸ och de kan, på vissa villkor, användas i gränsområden. Kommissionens rekommendation om proportionella poliskontroller och polissamarbete i Schengenområdet⁹ ger medlemsstaterna riktlinjer i denna fråga.
- (3) I enlighet med bestämmelserna i avdelning III kapitel II i kodexen om Schengengränserna kan inre gränskontroll tillfälligt återinföras som en sista utväg i händelse av ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten under en begränsad tidsperiod på upp till sex månader vid förutsägbara händelser (artikel 25) och under en begränsad tidsperiod på upp till två månader i fall som kräver omedelbara åtgärder (artikel 28). Dessa tidsbegränsningar har visat sig vara tillräckliga för att hantera allvarliga hot som är relaterade till de vanligaste förutsägbara händelserna som internationella idrottsevenemang eller politiska evenemang på hög nivå.
- (4) Det har dock visat sig att vissa allvarliga hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten kan kvarstå mycket längre än dessa perioder, t.ex. gränsöverskridande terroristhot eller särskilda fall av irreguljära migranternas sekundära förflyttningar inom unionen vilka motiverar återinförande av gränskontroller. Det är därför nödvändigt och

⁸ EUT L 77, 23.3.2016, s. 1.

⁹ C(2017) 3349 final, 12.5.2017.

motiverat att anpassa de tidsbegränsningar som tillämpas för tillfälligt återinförande av gränskontroll till de nuvarande behoven samtidigt som man säkerställer att denna åtgärd inte missbrukas och förblir ett undantag som endast används som en sista utväg. I detta syfte bör den allmänna tidsbegränsningen enligt artikel 25 i kodexen om Schengengränserna förlängas till ett år.

- (5) För att garantera att dessa kontroller vid de inre gränserna förblir ett undantag bör medlemsstaterna lägga fram en riskbedömning av det planerade återinförandet eller den planerade förlängningen av gränskontroll. Riskbedömningen bör framför allt bedöma hur länge det konstaterade hotet förväntas kvarstå och vilka avsnitt av de inre gränserna som påverkas, visa att förlängningen av gränskontroll är en sista utväg och förklara hur gränskontroll skulle bidra till att komma till rätta med det konstaterade hotet. Ifall den inre gränskontrollen pågår längre än sex månader bör riskbedömningen också i efterhand visa hur effektiv den återinförda gränskontrollen har varit för att avvärja det konstaterade hotet och förklara i detalj hur varje angränsande medlemsstat som påverkas av en sådan förlängning har rådfrågats och involverats i fastställandet av de minst betungande arbetsformerna.
- (6) Kvaliteten på den riskbedömning som medlemsstaten lämnar in kommer att vara mycket viktig för bedömningen av behovet av och proportionaliteten hos det planerade återinförandet eller den planerade förlängningen av gränskontroll. Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån och Europol bör delta i denna bedömning.
- (7) Kommissionens befogenhet att avge ett yttrande enligt artikel 27.4 i kodexen om Schengengränserna bör ändras för att återspegla medlemsstaternas nya skyldigheter i fråga om riskbedömningen, även samarbetet med berörda medlemsstater. När gränskontroll utförs vid de inre gränserna längre än sex månader bör kommissionen vara skyldig att avge ett yttrande. Även samrådsförfarandet enligt artikel 27.5 i kodexen om Schengengränserna bör ändras för att återspegla byråernas roll (Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån och Europol) och fokusera på det praktiska genomförandet av olika aspekter av samarbetet mellan medlemsstaterna, bland annat samordningen av olika åtgärder på båda sidor av gränsen i tillämpliga fall.
- (8) För att bättre anpassa de reviderade reglerna till utmaningarna i samband med ihållande allvarliga hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten bör man införa en särskild möjlighet att förlänga inre gränskontroller utöver ett år. En sådan förlängning bör åtfölja proportionerliga nationella undantagsåtgärder som också vidtagits inom territoriet för att avvärja hotet, såsom undantagstillstånd. I alla händelser bör en sådan möjlighet inte leda till ytterligare en förlängning av tillfälliga gränskontroller utöver två år.
- (9) Hänvisningen till artikel 29 i artikel 25.4 bör ändras för att klargöra förhållandet mellan de tidsbegränsningar som är tillämpliga enligt artiklarna 29 och 25 i kodexen om Schengengränserna.
- (10) Möjligheten att utföra tillfälliga kontroller vid de inre gränserna som svar på ett specifikt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten vilket kvarstår längre än ett år bör vara föremål för ett särskilt förfarande.
- (11) För detta ändamål bör kommissionen avge ett yttrande om behovet av och proportionaliteten hos en sådan förlängning och, i tillämpliga fall, om samarbete med angränsande medlemsstater.
- (12) Mot bakgrund av arten av sådana åtgärder, som rör nationella genomförande- och verkställighetsbefogenheter avseende allvarliga hot mot den allmänna ordningen eller

den inre säkerheten, bör rådet undantagsvis ges genomförandebefogenheter att anta rekommendationer enligt detta specifika förfarande.

- (13) Rådet får, med beaktande av kommissionens yttrande, rekommendera en sådan extraordinär ytterligare förlängning och i tillämpliga fall fastställa villkoren för samarbete mellan de berörda medlemsstaterna, i syfte att säkerställa att det är en undantagsåtgärd som endast gäller för så lång tid som är nödvändig och motiverad och som är enhetlig med de åtgärder som också vidtagits på nationell nivå inom territoriet för att hantera samma specifika hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten. Rådets rekommendation bör vara en förutsättning för en eventuell ytterligare förlängning utöver ettårsperioden och därmed vara av samma art som den som redan föreskrivs i artikel 29.
- (14) Eftersom målet med denna förordning – dvs. att i undantagsfall möjliggöra en förlängning av återinförda gränskontroller vid vissa avsnitt av de inre gränserna under den tid som krävs för att en medlemsstat på lämpligt sätt ska kunna bemöta ett ihållande gränsöverskridande hot – ska komplettera de gällande reglerna om tillfälligt återinförande av gränskontroller vid de inre gränserna kan det inte uppnås av medlemsstater på egen hand, och en ändring av de gemensamma regler som fastställts på unionsnivå är därför nödvändig. Unionen kan därmed vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (15) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark. Eftersom denna förordning är en utveckling av Schengenregelverket ska Danmark, i enlighet med artikel 4 i det protokollet, inom sex månader efter det att rådet har beslutat om denna förordning, besluta huruvida landet ska genomföra den i sin nationella lagstiftning.
- (16) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG¹⁰. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.
- (17) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG¹¹. Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.
- (18) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av

¹⁰ Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).

¹¹ Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).

Schengenregelverket¹², en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.A i rådets beslut 1999/437/EG¹³.

- (19) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket¹⁴, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.A i beslut 1999/437/EG¹⁵ jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG¹⁶.
- (20) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket¹⁷, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.A i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU¹⁸.
- (21) Denna förordning är förenlig med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (22) Förordning (EU) 2016/399 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EU) 2016/399 ska ändras på följande sätt:

- (1) Artikel 25 ska ersättas med följande:

”1. Om det i området utan inre gränskontroll föreligger ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i en medlemsstat, får den medlemsstaten

¹² EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

¹³ Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

¹⁴ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

¹⁵ Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

¹⁶ Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).

¹⁷ EUT L 160, 18.6.2011, s. 21.

¹⁸ Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19).

exceptionellt återinföra gränskontroll vid hela den inre gränsen, eller vid vissa gränssnitt, under en begränsad tidsperiod på högst 30 dagar eller så länge som det allvarliga hotet kan förväntas kvarstå om varaktigheten överstiger 30 dagar, dock högst sex månader. Omfattningen och varaktigheten av det tillfälliga återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna får inte överskrida vad som är absolut nödvändigt för att bemöta det allvarliga hotet.

2. Gränskontroll vid de inre gränserna ska endast återinföras som en sista utväg och i enlighet med artiklarna 27, 27a, 28 och 29. De kriterier som anges i artikel 26 respektive 30 ska beaktas varje gång ett beslut om återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna övervägs i enlighet med artikel 27, 27a, 28 respektive 29.

3. Om det allvarliga hotet mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i den berörda medlemsstaten kvarstår efter den tidsperiod som anges i punkt 1 i denna artikel, får den medlemsstaten förlänga gränskontroll vid sina inre gränser, med beaktande av de kriterier som avses i artikel 26 och i enlighet med artikel 27, på samma grunder som anges i punkt 1 i denna artikel och, med hänsyn till nya omständigheter, i förnybara perioder som motsvarar den tid som det allvarliga hotet kan förväntas kvarstå, dock högst sex månader.

4. Ett återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna får totalt sett endast gälla i högst ett år, medräknat förlängningar enligt punkt 3 i denna artikel.

I de exceptionella fall som avses i artikel 27a får den totala perioden förlängas ytterligare med högst två år i enlighet med den artikeln.

När det förekommer exceptionella omständigheter som avses i artikel 29 får den totala perioden förlängas med högst två år i enlighet med punkt 1 i den artikeln.”

(2) Artikel 27 ska ändras på följande sätt:

i) I punkt 1 ska följande led läggas till som led aa:

”aa) En riskbedömning där det bedöms hur länge det konstaterade hotet förväntas kvarstå och vilka avsnitt av de inre gränserna som påverkas, där det visas att förlängningen av gränskontroll är en sista utväg och förklaras hur gränskontroll skulle bidra till att komma till rätta med det konstaterade hotet. Om gränskontroll redan har återinförts i mer än sex månader ska det i riskbedömningen även förklaras hur det tidigare återinförandet av gränskontroll har bidragit till att avvärja det konstaterade hotet.

Riskbedömningen ska även innehålla en detaljerad rapport om den samordning som skedde mellan den berörda medlemsstaten och den eller de medlemsstater med vilka den delar de inre gränser där gränskontroll har utförts.

Kommissionen ska vidarebefordra riskbedömningen till Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån och Europol, i tillämpliga fall.”

ii) I punkt 1 ska led e ersättas med följande:

”e) I förekommande fall de åtgärder som ska vidtas av övriga medlemsstater och som har överenskommit före det tillfälliga återinförandet av gränskontroll vid de berörda inre gränserna.”

iii) Punkt 1 sista meningen ska ersättas med följande:

”Kommissionen får, om det är nödvändigt, begära ytterligare uppgifter från de berörda medlemsstaterna, t.ex. om samarbetet med de medlemsstater som påverkas av den planerade förlängningen av gränskontroll vid de inre gränserna samt ytterligare information som behövs för att bedöma om detta är en sista utväg.”

iv) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Kommissionen eller en annan medlemsstat får avge ett yttrande efter ett meddelande från en medlemsstat enligt punkt 1 och inför det samråd som avses i punkt 5, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 72 i EUF-fördraget.

Om kommissionen har farhågor rörande behovet av eller proportionaliteten hos det planerade återinförandet av gränskontroll vid de inre gränserna, eller om den anser att det vore lämpligt med samråd om någon aspekt av meddelandet, ska den avge ett yttrande med sådan innebörd.

Om gränskontroll vid de inre gränserna redan har varit återinförd i sex månader ska kommissionen avge ett yttrande.”

v) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”De uppgifter som avses i punkt 1 och ett yttrande från kommissionen eller en medlemsstat enligt punkt 4 ska vara föremål för samråd under ledning av kommissionen. I förekommande fall ska samrådet inbegripa gemensamma möten mellan den medlemsstat som planerar att återinföra gränskontroll vid inre gränser, övriga medlemsstater, särskilt de som påverkas direkt av sådana åtgärder, och de berörda byråerna. Proportionaliteten hos de planerade åtgärderna, det konstaterade hotet mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten och sätten att säkerställa genomförande av det ömsesidiga samarbetet mellan medlemsstaterna ska undersökas. Den medlemsstat som planerar att återinföra eller förlänga gränskontroll vid de inre gränserna ska ta största hänsyn till resultaten av ett sådant samråd när den utför gränskontroller.”

(3) Följande artikel ska införas som artikel 27a:

Särskilt förfarande när det allvarliga hotet mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten överskrider ett år

”1. I exceptionella fall, när medlemsstaten står inför samma allvarliga hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten under en längre tid än den period som avses i artikel 25.4 första meningen, och när proportionerliga nationella undantagsåtgärder också vidtagits inom territoriet för att komma till rätta med detta hot, kan den gränskontroll som tillfälligt återinförts för att bemöta detta hot förlängas ytterligare i enlighet med denna artikel.

2. Senast sex veckor före utgången av den period som avses i artikel 25.4 första meningen ska medlemsstaten meddela de andra medlemsstaterna och kommissionen om att den eftersträvar en ytterligare förlängning i enlighet med det särskilda förfarande som anges i denna artikel. Meddelandet ska innehålla de uppgifter som krävs enligt artikel 27.1 a–e. Artikel 27.2 och 27.3 ska tillämpas.

3. Kommissionen ska avge ett yttrande.

4. Rådet får, med vederbörligt beaktande av kommissionens yttrande, rekommendera att medlemsstaten beslutar att ytterligare förlänga gränskontrollen vid de inre gränserna med en period på högst sex månader. Den perioden får förlängas högst tre gånger med en ytterligare period på högst sex månader. I sin rekommendation ska rådet åtminstone ange de uppgifter som avses i artikel 27.1 a–e. I tillämpliga fall ska rådet fastställa villkoren för samarbete mellan de berörda medlemsstaterna.”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande